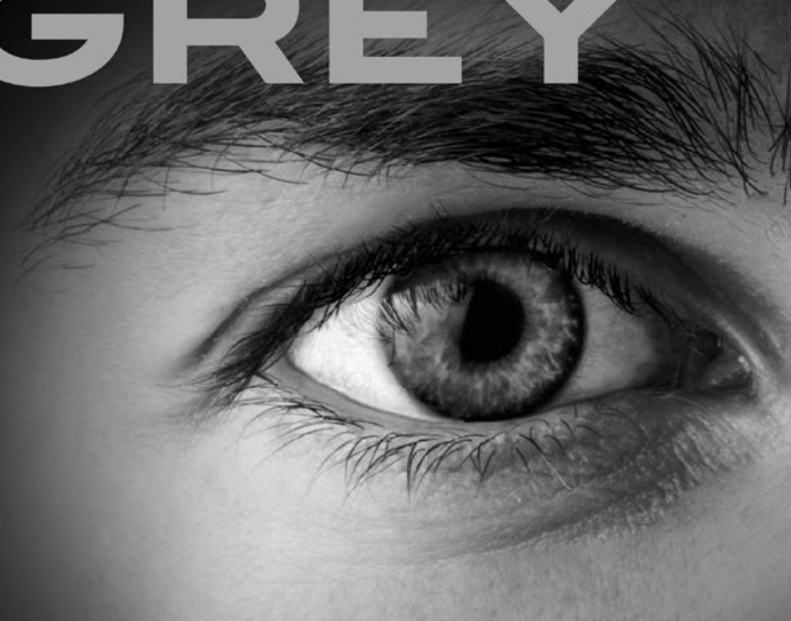

GREY

A high-contrast, black and white close-up of a person's eye, looking directly at the viewer. The eye is light-colored, possibly grey or blue, with a dark pupil. The surrounding skin and eyelashes are visible, creating a dramatic and intense expression.

E L JAMES

PÄŤDESIAT ODTIEŇOV SIVEJ OČAMI CHRISTIANA GREYA

Grey

Aj v tlačenej verzii.

Objednať si môžete na stránke
www.albatrosmedia.sk

E L James
Grey – e-kniha
Copyright © XYZ, 2016

Všetky práva sú vyhradené.
Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

E L James

GREY

Päťdesiat odtieňov sivej
očami Christiana Greya

Obsah

Pondelok 9. mája 2011	11
Sobota 14. mája 2011	25
Nedeľa 15. mája 2011	37
Štvrtok 19. mája 2011	50
Piatok 20. mája 2011	57
Sobota 21. mája 2011	72
Nedeľa 22. mája 2011	121
Pondelok 23. mája 2011	153
Utorok 24. mája 2011	179
Streda 25. mája 2011	203
Štvrtok 26. mája 2011	220
Piatok 27. mája 2011	270
Sobota 28. mája 2011	297
Nedeľa 29. mája 2011	303
Pondelok 30. mája 2011	349
Utorok 31. mája 2011	380
Streda 1. júna 2011	400
Štvrtok 2. júna 2011	430
Piatok 3. júna 2011	464
Sobota 4. júna 2011	489
Nedeľa 5. júna 2011	518
Pondelok 6. júna 2011	524
Utorok 7. júna 2011	532
Streda 8. júna 2011	542
Štvrtok 9. júna 2011	554

Túto knihu venujem čitateľom, ktorí si ju vyžiadali.

Ďakujem vám za všetko, čo ste pre mňa urobili.

Môj svet sa vďaka vám každý deň roztancuje.

Copyright © 2011, 2015 by Fifty Shades Ltd.

© NAKLADATELSTVO XYZ, 2016

Translation © Marta Gergelyová, 2016

ISBN 978-80-7505-311-4

PodĎakovanie

PodĎakovanie patrí:

Anne Messitteovej za to, že ma viedla, za jej zmysel pre humor i vieru vo mňa. Za to, že mi venovala more času, a za jej obrovské úsilie vycibriť moju prózu jej budem naveky dlžná.

Tonymu Chiricovi a Russellovi Perreaultovi za to, že nado mnou neustále bdeli, skvelému editorskému a dizajnérskeму tímu, ktoré pri tejto knihe stáli od začiatku do konca. Sú to: Amy Broseyová, Lydia Buechlerová, Katherine Houriganová, Andy Hughes, Claudia Martinezová a Megan Wilsonová.

Niallovi Leonardovi za lásku, podporu a vedenie i za to, že je jediným mužom, ktorý ma vie skutočne rozosmiať.

Valerii Hoskinsovej, mojej agentke, bez ktorej by som doteraz pracovala v televízii – ďakujem za všetko.

Kathleen Blandinovej, Ruth Clampettovej a Belinde Willisovej ďakujem za čítanie rukopisu.

Lost Girls za vzácné priateľstvo i za terapiu.

Bunker Babes za neutíchajúci humor, múdrosť, podporu a priateľstvo.

FP ladies za pomoc s mojimi amerikanizmami.

Petrovi Branstonovi za pomoc s terapiou založenou na riešení.

Brianovi Brunettimu za inštrukťaz o riadení helikoptéry.

Profesorovi Dawnovi Carusimu za pomoc pri pochopení amerického systému vyššieho vzdelávania.

Profesorovi Chrisovi Collinsovi za zaškolenie do problematiky náuky o pôde.

Dr. Raine Sluderovej za úvod do duševného zdravia.

A nakoniec, ale rovnako dôležito, ďakujem mojim deťom. Milujem vás viac, než viem vyjadriť slovami. Mne i všetkým navôkol prinášate toľko radosti. Ste krásni a bystrí mladí muži, viete súcitiť s druhými, máte zmysel pre humor, a ja som na vás veľmi hrdá.

Pondelok 9. mája 2011

Mám tri autíčka. Po dlážke sa klžu veľmi rýchlo, priam sa rútia. Jedno je červené, druhé zelené, tretie žlté. Najradšej mám zelené autíčko – moje najobľúbenejšie. Mamička ich má tiež rada. Páči sa mi, keď sa mamička hrá so mnou a s autíčkami. Ona má najradšej červené autíčko. Dnes sedí na gauči a uprene hľadá do steny. Zelené autíčko vbehne na koberec. Červené ho nasleduje. Potom žlté. Bum! Lenže mamička to nevidí. Spravím to znovu. Bum! Mamička to stále nevidí. Vezmem si na mušku zelené autíčko pri jej nohách. Ono však vbehne pod gauč. Neviem ho dočiahnuť. Neviem prepchať ruku cez medzierku. Mamička to nevidí. Chcem späť zelené autíčko. Mamička je stále na gauči a uprene hľadá do steny. *Mamička. Moje autíčko.* Nepočuje ma. *Mamička.* Potiahnem ju za ruku, no ona sa zakloní a privrie oči. *Teraz nie, Hlupáček. Teraz nie,* vraví. Zelené autíčko ostáva pod gaučom. Vždy je pod gaučom. Vidím ho, ale neviem ho dočiahnuť. Zelené autíčko je jemné na dotyk. Sú na ňom sivé chumáčky a špina. Zelené autíčko je stratené. Stratené. Už nikdy sa s ním nebudem môcť hrať.

Otvorím oči a sen sa v skorom rannom svetle rozplynie. *Dopekla, čo to bolo?* Snažím sa rozpomenúť na blednúce fragmenty, no nevybavím si ani jeden.

Ako po iné rána, zabudnem na to, vyštvierám sa z postele a zo šatne pri

spálni si vytiahnem čerstvo vypraté bežecké nohavice. Oceľová obloha vonku sľubuje dážď. Dnes nemám práve náladu na beh v daždi. Vydám sa teda hore do posilňovne, zapnem televízor kvôli raňajšiemu ekonomickému spravodajstvu a postavím sa na bežecký pás.

Rozmýšľam o dnešku. Okrem stretnutí nemám nič, len schôdzku s mojim osobným trénerom; Bastille je pre mňa vždy vítanou výzvou.

Možno by som mohol zavolať Elene?

Áno. Prečo nie. Koncom týždňa by sme mohli skočiť na večeru.

Lapám po dychu, zastavím bežecký pás a vojdem do sprchy. Začína sa ďalší nudný deň.

„Zajtra,“ zamumlem odchádzajúcemu Claudovi Bastillovi, ktorý stojí na prahu mojej kancelárie.

„Golf, Grey. Tento týždeň.“ Bastille sa na mňa zubí s istou dávkou jemnej arogancie; víťazstvom na golfovom ihrisku si je istý.

Keď sa zberá na odchod, zamračím sa. Jeho slová na rozlúčku mi sypú soľ do rán, pretože napriek môjmu nadľudskému vypätiu počas dnešného tréningu ma môj osobný tréner zničil. Bastille je jediným človekom, ktorý ma vie poraziť. Teraz to chce na dôvažok korunovať víťazstvom na golfovom ihrisku. Golf neznášam, lenže práve pri ňom sa robí biznis – veľa biznisu –, takže to tam s ním budem musieť vydržať. Aj keď to nerád priznávam, hra s Bastillom ma neustále posúva vpred.

Ako tak hľadím z okna na siluetu Seattlu, do podvedomia sa mi ako nezvaný hosť vkradne apatia. Mám rovnako bezvýraznú, ponurú náladu ako počasie. Dni sa mi zlievajú jeden do druhého, potreboval by som voľačo nové. Makal som celý víkend; medzi štyrmi stenami kancelárie cítim nepokoj. Nemal by som byť takýto, nie po zápasoch s Bastillom. Lenže – nepomôžem si.

Zvraším obočie. Pichľavá pravda mi potvrdí, že jediné, čo ma v poslednom čase baví, je rozhodnutie poslať do Sudánu dve nákladné lode. Čo mi pripomenie, že Ros sa má dnes zastaviť kvôli číslam a logistike. *Dopekla, čo ju mohlo zdržať?* Skontrolujem si pracovný rozvrh a načiahnem sa po telefóne.

Dočerta! Musím pretrpieť interview pre vysokoškolský časopis WSU s tou neodbytnou slečnou Kavanagovou. *Prečo som len s týmto súhlasil?*

Z celej duše nenávidím interview – bezduché otázky od zle informovaných závistlivcov, čo sa mi pokúšajú vrtať v súkromí. *A táto je dokonca študentka.* Zazvoní mi telefón.

„Áno,“ zavrčím na Andreu, akoby ona za to mohla. Utešujem sa aspoň tým, že toto interview môžem ukončiť rýchlo.

„Prišla za vami slečna Anastasia Steelová, pán Grey.“

„Steelová? Očakával som Katherine Kavanaghovú.“

„Prišla slečna Anastasia Steelová, pane.“

Takéto zmeny nenávidím. „Uvedte ju.“

Pozrimeže... slečna Kavanaghová to nakoniec vzdala. Poznám jej otca Eamona, vlastní firmu Kavanagh Media. Už sme mali tú česť, javí sa mi ako šikovný vyjednávač a rozumný človek. Interview pre jeho dcéru je čosi ako láskavosť – túto službičku však v budúcnosti patrične využijem; niečo za niečo. Jedno však musím priznať – na jeho dcéru som bol trochu zvedavý, chcel som vedieť, či aj v tomto prípade jablko nepadlo ďaleko od stromu.

Trma-vrma pri dverách ma dvíha zo stoličky. Zbadám dlhú gaštanovú kader, bleducké plecia a hnedé topánky, ako sa mi hlava-nehlava rútia do kancelárie. Potlačím prirodzené podráždenie – ako môže byť niekto takýto nešikovný? – a pribehnem k dievčaťu, ktoré práve pristálo na zemi na všetkých štyroch. Uchopím ju za chudučké plecia a pomôžem jej vstať.

Jasné oči, v ktorých sa zračí zahanbenie, sa stretnú s mojim pohľadom. Ostanem ako prikovaný. Majú tú najneobyčajnejšiu farbu. Sú jemne modré, nevinné, a ja na stotinu sekundy nadobudnem príšerný pocit, že ma prekukli, že som pred nimi ako nahý. Je to obludná predstava, hneď ju teda zavrhnem.

Dievča má sladkú tváričku, červená sa ako nevinná bledá ružička. Preletí mi hlavou, či jej pokožka je všade takáto bezchybná a ako by mohla vyzeráť po trstenici.

Dočerta.

Zapudím nemiestne myšlienky; ich priamočiarosť ma znepokojí. *Čo si, dopekla, myslíš, Grey?* Je predsa príliš mladá. Dievča sa na mňa zadíva. Odolám, oči nevyvrátim. *Presne tak, bejby, je to len tvár, len maska.* Musím z nej vyhnať ten obdivný pohľad. Patrične si to však užijem!

„Slečna Kavanagiová. Som Christian Grey. Ste v poriadku? Sadnete si?“

Znovu sa rovnako začervená. Keď sa spamätá, lepšie sa jej prizriem. Celkom atraktívne dievča – útla, bledá, s hustými vlasmi, ktoré jej len tak-tak že nevylezú z gumičky.

Navyše, je brunetka.

Áno, je atraktívna. Podávam jej ruku, ona sa začína zadŕhavo, vehementne ospravedlňovať, vkladá svoju dlaň do mojej. Má chladivú, mäkkú pokožku, ale rukou mi potrasie prekvapivo rázne.

„Slečna Kavanagiová sa necíti dobre, a tak poslala mňa. Dúfam, že vám to nevadí, pán Grey.“ Má tichý hlas, je v ňom váhavý nádych muzikálnosti, rýchlo klipká očami, až sa jej zachvejú mihalnice.

Keď si spomeniem na jej skutočne ťarbavý vpád do kancelárie, nedokážem v hlase ovládať pobavenie. Pýtam sa jej, kto je.

„Anastasia Steelová. Študujem anglickú literatúru s Kate, teda... s Katherine... teda... so slečnou Kavanagiovou na WSU vo Vancouveri.“

Žeby hanblivá knihomľka? Vyzerať na to: nie práve najlepšie oblečená – tenkú postavu si zakryla beztvárým svetlom, hnedou zvonovou sukňou a praktickými, lež nevzhľadnými topánkami. *Má toto dievča vôbec zmysel pre štýl?* Nervózne sa obzerá po kancelárii a ja musím s istou dávkou irónie konštatovať, že jej oči padajú na všetko okrem mňa. Dobré sa pri tom zabávam.

Ako len môže byť táto mladá žena novinárkou? Veď vôbec nepôsobí rozhodne. Vyzerať popletene, nevýrazne, akoby nemala vlastnú vôľu. Zaskočený nevhodnými úvahami pokrútim hlavou. Dumám, či je prvý dojem až taký rozhodujúci. Zašomrem niečo banálne, ponúknem jej stoličku, potom si všimnem, ako sa so záujmom rozhliada po obrazoch v kancelárii. Skôr než som schopný zastaviť sa, začnem jej ich popisovať. „Od miestneho umelca. Volá sa Trouton.“

„Sú nádherné. Robia z bežnej veci niečo výnimočné,“ povie zasnene, stratená v úžasnej, vycibrenej tvorbe majstra Troutona.

Má jemný profil – dohora zdvihnutý noštek, mäkké plné pery –, jej slová dokonale vyjadrujú moje pocity. *Robia z bežnej veci niečo výnimočné.* Trefný postreh. Slečna Steelová je bystrá.

Súhlasím s ňou, fascinuje ma, ako ju opäť zaplaví červeň. Ako si sa-

dám oproti nej, snažím sa dostať vlastné myšlienky pod kontrolu. Ona zatiaľ z veľkej tašky vyťahuje dokrčené hárky papiera a digitálny diktafón. Robí to príšerne nešikovne, dva razy sa jej tie prekliate hárky rozsy-pú po konferenčnom stolíku z Bauhausu. Je mi jasné, že to robí prvýkrát, no z nejakého dôvodu, na ktorý neviem prísť, sa mi to vidí zábavné. Za normálnych okolností by ma jej neohrabanosť poriadne podráždila, te-raz však len skryjem úsmev za ukazovák a odolám túžbe poukladať jej rozhádzané hárky papiera.

Ako sa s tým i naďalej morduje a stále viac a viac sa červená, napadne mi, že by som jej motorické schopnosti mohol vylepšiť jazdeckým bičí-kom. Ak sa správne použije, môže zachrániť aj tých najnervóznejších. Neprístojné myšlienky spôsobia, že sa na stoličke pomrvím. Hodí po mne očkom a zahryzne si do plnej, mäkkej pery.

Prezmilovaniebožie! Ako som si len všimol jej zvodných úst!

„P-Prepáčte, nie som zvyknutá toto robiť.“

*Všimol som si, bejby, lenže v tomto momente je mi to celkom fuk – ne-
viem sa ti vynadívať na ústa.*

„Nemusíte sa ponáhľať, slečna Steelová.“ Potrebujem čas, aby som odohnal nekalé myšlienky.

Grey... prestaň, hneď a zaraz prestaň.

„Nevadilo by vám, keby som si vaše odpovede nahrávala?“ pýta sa, jej tvár je úprimná, plná očakávania.

Chce sa mi smiať. „A to sa ma pýtate teraz, keď ste sa už toľko natrápili s prípravou diktafónu?“

Zaklipká očami, má ich veľké, stratené v okamihu, a mňa zaplaví ne-známy pocit viny.

Prestaň byť hnusný, Grey. „Nie, nevádí mi to.“ Nechcem niesť zodpo-vednosť za ďalší smutný pohľad.

„Povedala vám Kate, teda... slečna Kavanaghová, o aké interview ide, pre koho bude?“

„Áno. Povedala mi, že sa objaví v promočnom výtlačku vysokoškol-ského časopisu, pretože na tohtoročnej promočnej oslave budem mať príhovor ja.“ Prečo som len, dopekla, súhlasil s *takouto* akciou? To by som rád vedel. Sam z oddelenia vzťahov s verejnosťou mi vraví, že Ka-tedra environmentálnej vedy na WSU potrebuje publicitu na prilákanie

ďalších financií k už existujúcemu grantu, čo dostali odo mňa. No a Sam spraví všetko preto, aby to bolo v médiách patrične zviditeľnené.

Slečna Steelová opäť zaklipká očami, ako keby to bola pre ňu novinka – zdá sa, že nesúhlasí. Čo sa vôbec dopredu nepripravila na interview? Toto by predsa mala vedieť. Pri pomyslení na jej nepripravenosť mi tuhne krv v žilách. Je to... nie je to príjemné zistenie. Takéto voľačo neočakávam od niekoho, kto ma okráda o čas.

„Dobre teda. Mám zopár otázok, pán Grey.“ Zastrčí si za ucho pramienok vlasov, preruší moje podráždenie.

„Áno, myslel som si, že budete mať,“ poviem stroho. Nech sa hanbí. Presne to aj poslušne spraví, potom sa vystrie, vyrovná si útle plec a ide na vec. Nahne sa dopredu, stlačí patričný gombík diktafónu, a keď sklopí zrak a pozrie sa na dokrčené poznámky, zvráští obočie.

„Ste veľmi mladý na to, akú rišu ste už vybudovali. Za čo vďačíte takému obrovskému úspechu?“

Hm, verím, že má navyše. Aká nudná otázka. Ani štipka nápaditosti. Som sklamaný. Vytiahnem obvyklú odpoveď o tom, že pre mňa pracujú výnimoční ľudia, ľudia, ktorým dôverujem – ak teda vôbec niekomu dôverujem –, a ktorým aj dobre platím, bla, bla, bla... Viete, slečna Steelová, je nad slnko jasnejšie, že som vynikajúci v tom, čo robím. Pre mňa je to malina. Kupujem upadajúce, zle riadené firmy a dávam ich do poriadku. Niektoré z nich si potom nechám, alebo – ak sú skutočne na kolenách – zbavím ich existujúcich aktív a predám záujemcovi, čo dá najväčšiu ponuku. Ide o to, aby som rozpoznal tieto dve alternatívy. Všetko závisí od toho, kto je vo vedení. Ak máte uspieť v biznise, potrebujete schopných ľudí, no a ja viem ľudí odhadnúť lepšie než ktokoľvek iný.

„Možnože máte len šťastie,“ povie tíško.

Čože – že *vraj mám len šťastie*? Zasiahne ma vlna podráždenia. *Že vraj mám len šťastie?! A to si ako dovoľí? Pôsobí skromne a nenápadne, ale takáto otázka? Nikdy mi nik nepovedal, že by som za toto všetko mohol vďačiť šťastene. Ťažká práca, výber ľudí, ich dôsledná kontrola, a ak treba, opätovné previerky personálu. Keď sa napokon ukáže, že na to niekto nemá, dostane padáka. Takto to robím a robím to dobre. Nemá to nič spoločné so šťastím! Dobrá drzosť – dopekla...* Aby som sa popýšil vlastnou erudovanosťou, zacitujem slová Andrewa Carnegieho, priemy-

selníka, pred ktorým mám rešpekt. „Rast a rozvoj zamestnancov je najdôležitejším poslaním vedenia.“

„Pôsobíte, akoby ste boli posadnutý kontrolou ľudí,“ povie. Myslí to smrteľne vážne.

Dopekla, to si ako dovolí? Možnože ma má naozaj prekuknutého.

Moje stredné meno, srdiečko, je „kontrola“.

V snahe zastrašiť ju jej venujem divý pohľad. „No, viete, slečna Steelová, kontrolu uplatňujem vo všetkých oblastiach života.“ A rád by som ju uplatnil aj v tvojom prípade. Práve tu a práve teraz.

Po tvári sa jej znovu rozleje zvodná červen, znovu si zahryzne do pery. Rapocem ďalej, snažím sa odvieť vlastnú pozornosť od jej úst.

„Okrem toho – ak sa máte vo vlastných tajných meditáciách uistiť, že ste stvorená ku kontrole vecí, získate obrovskú moc.“

„Cítite, že máte obrovskú moc?“ pýta sa mätko, priam chlácholivo, lenže nadvihne jemné obočie a mne je jasné, že sa mi chce dostať pod kožu. Vari ma chce naschvál zahnať do kúta? Nie je mi celkom jasné, či ma vytáčajú jej otázky, jej postoj, alebo skôr fakt, že sa mi páči. Moje podráždenie stúpa.

„Zamestnávam viac než štyridsaťtisíc ľudí. To je veľká zodpovednosť, slečna Steelová. Ak chcete, nazvite to mocou. Ak by som sa, napríklad, rozhodol, že ma už viac nezaujímá telekomunikačný biznis a predám ho, dvadsaťtisíc ľudí sa asi po mesiaci dostane do problémov so splácaním pôžičky.“

Pri tejto odpovedi otvára ústa. Tak, vidíš. *Pocmúľaj si peru, bejby.* Cítim, ako sa mi vracia stratená rovnováha.

„Nemusíte sa zodpovedať podnikovej rade?“

„Svoj podnik vlastním. Nie, nemusím sa zodpovedať podnikovej rade.“ Toto by teda mala vedieť.

„Máte koníčky?“ rýchlo pokračuje, moju reakciu zvláda dobre. Vie, že ma vytočila. Ja však vôbec netuším, prečo mi to robí dobre.

„Mám rôzne koníčky, slečna Steelová. Veľmi rôznorodé koníčky.“ Hlavou mi preblesnú obrazy slečny Steelovej v istých pozíciách v mojej herni: priviazaná ku krížu, rozťahnutá na posteli s nebesami, rozpleštená pod korbáčom. A čuduj sa svete – slečna Steelová sa opäť červená. Presne tak, ako to vie len ona. Jej prirodzená obrana?

„Keď teda toľko pracujete, ako oddychujete?“

„Ako oddychujem?“ Z jej pekných, cudných ústočiek tie slová vyznievajú čudne, ale je to zábavné. Okrem toho – kedy už len ja mám čas na oddych? Nemá ani páru, čo robím. Lenže znovu sa na mňa pozrie veľkými nevinnými očami a na moje prekvapenie sa pristihnem, že o jej otázke skutočne uvažujem. *Ako oddychujem?* Plachetnice, lietanie, trtkanie... Testujem hranice atraktívnych brunetiek ako ona, uzemňujem ich... Pri pomyslení na tieto záležitosti sa v kresle pomrvím. Aj tak jej odvetím bez problémov, len vynechám zopár obľúbených koníčkov.

„Investujete do výroby. Prečo práve do výroby?“

„Rád veci budujem. Chcem vedieť, ako fungujú: ako sa dajú do pohybu, ako ich možno skonštruovať a potom rozobrať. A milujem lode. Čo k tomu ešte dodať? Zásobujú potravou ľudí na celej planéte.“

„Teraz za vás asi hovorí vaše srdce, nie logika a fakty.“

Srdce? Za mňa? Na to zabudni, bejby.

Moje srdce už pred mnohými rokmi doriadili na nepoznanie. „Možno. Hoci sú ľudia, čo by povedali, že ja srdce nemám.“

„Prečo by to vraveli?“

„Pretože ma dobre poznajú.“ Skazene sa na ňu zazubím. Popravde, nikto ma dobre nepozná, možno okrem Eleny. Napadne mi, čo by ona povedala o tu prítomnej milej slečinke Steelovej, ktorá je stelesnením protikladov: plachá, nešikovná, určite však bystrá – to je jasné –, a do zbláznenia vzrušujúca.

No dobre teda, priznávam – pokúša ma...

Mechanicky zarecituje nasledujúcu otázku. „Povedali by vaši priatelia, že je ľahké spoznať vás?“

„Súkromie si starostlivo chránim. Robím pre to skutočne veľa. Nestáva sa často, že poskytujem interview.“ Keďže robím, čo robím, keďže žijem, ako žijem, súkromie potrebujem.

„Prečo ste teda súhlasili s týmto interview?“

„Pretože som jedným zo sponzorov univerzity a – pravdupovediac – nevedel som sa slečny Kavanaghovej zbaviť. Stále prosíkala mojich ľudí z oddelenia vzťahov s verejnosťou, no a ja takúto výdrž obdivujem.“ Lenže teraz som rád, že si prišla ty, a nie ona.

„Investujete aj do poľnohospodárskych technológií. Prečo sa zaujímate práve o túto oblasť?“

„Peniaze nás nenasýtia, slečna Steelová, a na tejto planéte je príliš veľa tých, ktorí si nemajú čo vložiť do úst.“ Uprene na ňu hľadím s kamennou tvárou.

„To pôsobí nesmierne filantropicky. Je to niečo, čo vás skutočne pohlcuje, čomu ste oddaný? Zasýtiť chudobu sveta?“ Pozrie sa na mňa nechápavo, akoby som bol záhadou, ale v žiadnom prípade nemôžem pripustiť, aby nazrela do mojej čiernej duše. O týchto veciach sa nediskutuje. *Obráť list, Grey.*

„Je to dvojsečný biznis,“ zamumlem, predstieram, že som otrávený, a pritom si predstavujem, ako ju trtkám do úst. Chcem tak zahnať myšlienky na hlad. Nuž áno, jej ústa sa budú musieť trošičku potréňovať; predstavujem si ju na kolenách, ako predo mnou kľáči. Vskutku zaujímavá perspektíva.

Recituje ďalšiu otázku, prerušuje moje fantázie. „Máte filozofiu?“

„Nuž, filozofiu ako takú nemám. Možno sa riadim princípom, ktorý používal Carnegie: ‚Muž, ktorý je schopný plne ovládať vlastnú myseľ, si môže privlastniť čokoľvek, na čo má právo.‘ Viete, som bežec – individualista –, mám pred sebou cieľ. Rád kontrolujem – seba i ľudí okolo seba.“

„Znamená to, že chcete veci vlastniť?“

Áno, bejby. A keď sme už pri tom, strašne rád by som vlastnil aj teba. Zvraším obočie, prekvapený touto myšlienkou.

„Vlastníctvo si chcem však zaslúžiť. Ale áno, pravdou je, že chcem.“

„Pôsobíte ako nenapraviteľný konzument.“ Hlas sa jej sfarbí nesúhlasom; mňa to znovu vytočí.

„Som nenapraviteľný konzument.“

Podľa reči pôsobí ako decko bohatých rodičov, čo vždy dostalo, čo chcelo, lenže keď sa lepšie pozriem, čo má na sebe – šaty z lacného obchodíka, možno od *Old Navy* alebo *H&M* –, pochopím, že takým deckom nie je. Nevyrástla v dobre situovanej rodinke.

Fakt by som sa vedel o teba postarať.

Dopekla, ako mi to mohlo napadnúť?

Hoci, keď na to tak myslím, potrebujem novú podriadenú. Veď ako dlho to už trvá, čo Susannah odišla? Dva mesiace? Teraz tu sedím a slintám pri pohľade na túto študentku. Pokúšam sa o súhlasný úsmev. Na

konzumácii spoločnosti nie je nič zlé – koniec koncov, hýbe tým, čo ostalo z americkej ekonomiky.

„Adoptovali vás. Čo myslíte, akú veľkú úlohu to zohralo v tom, kým ste sa stali?“

Čo má toto spoločné s cenou ropy? Aká trápna otázka. Keby som bol ostal s tou štepenou kurvou, už by som tu pravdepodobne nebol. Odbijem slečnu Steelovú nejasnou odpoveďou, snažím sa udržiavať neutrálny tón, lenže ona ma ďalej tlačí k stene, domáha sa odpovede na otázku, koľko som mal rokov, keď ma adoptovali.

Umlč ju, Grey!

Tón môjho hlasu je odmeraný. „Tieto veci sú verejne známe, slečna Steelová.“

Toto by teda mala vedieť. Teraz vyzerá kajúcne, zastrkáva si za ucho neposlušný pramienok vlasov. *Tak vidíš.*

„Kvôli práci obetujete rodinný život.“

„To nie je otázka!“ štekne.

Vyvalí na mňa oči, zjavne ju to zahanbí, ale má v sebe aspoň štipku slušnosti a vzápätí sa ospravedlní a otázku položí inak: „Museli ste kvôli práci obetovať rodinný život?“

Čo jej poviem o rodine, aké mám s ňou plány? „Rodinu mám. Mám brata, mám sestru a dvoch milujúcich rodičov. Nemám záujem o nikoho iného.“

„Ste gay, pán Grey?“

To je ale opovážlivosť!

Nechce sa mi veriť, že to fakt povedala nahlas! Čo je teda irónia, pretože ani moja vlastná rodina by sa ma na čosi také nespýtala. Ako si to mohlo toto dievčisko dovoliť?! Zrazu sa mi zachce vytiahnuť ju zo sedadla, prehnúť cez koleno, naložiť jej na zadok, a potom jej zviazať ruky za chrbát a spraviť jej to na stole. To by bola odpoveď na jej trápnu otázku. Zhlboka sa nadýchnem, snažím sa upokojiť. Pocítim zadosťučinenie a zaradujem sa, pretože sa mi vidí, že jej vlastná otázka ju priviedla do rozpakov.

„Nie, Anastasia, nie som gay.“ Zdvihnem obočie, ale výraz tváre nezmením. *Anastasia.* Milé meno. Páči sa mi, ako ho môj jazyk objíme.

„Ospravedlňujem sa. Je to, nuž... je to tu napísané.“ Znovu to urobí – znovu si zastrčí vlasy za ucho. Je jasné, že to robí vždy, keď je nervózna.

Nie sú to vari otázky, ktoré si sama pripravila? Spýtam sa jej na to a ona zbledne. Dočerta, fakt je atraktívna – tak nenápadne atraktívna.

„No, viete... nie. Kate... teda slečna Kavanaghová... ona ich zostavila.“

„Robíte spolu na školskom zadaní?“

„Nie. Je to moja spolubývajúca.“

Teraz už rozumiem, prečo je slečna Steelová taká nezorganizovaná. Poškriabem si bradu, som na vážkach, či pritvrdiť, alebo to nechať tak.

„Ponúkli ste sa dobrovoľne, že spravíte toto interview?“ pýtam sa jej a ona sa na mňa na revanš pozrie, akože sa vzdáva: moja reakcia ju dozaista vyviedla z miery. Páči sa mi, aký mám na ňu vplyv.

„Ona si ma vybrala. Necítila sa dobre.“ Jej hlas je mäkký.

„To veľa vysvetľuje.“

Od dvier sa ozve zaklopanie a zjaví sa v nich Andrea.

„Pán Grey, prepáčte, že vás vyrušujem, ale o dve minúty máte ďalšie stretnutie.“

„Ešte sme neskončili, Andrea. Prosím, zrušte moju nasledujúcu schôdzku.“

Andrea na mňa vypleští oči, pôsobí zmätene. Upäto na ňu hľadím. *Von! Hneď a zaraz von!* Mám tu niečo rozrobené s milou slečinkou Steelovou.

„Samozrejme, pán Grey,“ povie Andrea, spamätá sa, zvrtnie sa na opätku a odchádza.

Pozornosť opäť obrátim na tajomné, frustrované stvorenie na mojom gauči. „Kde sme to prestali, slečna Steelová?“

„Prosím, nechcem vás už ďalej zdržiavať, pán Grey.“

Ale to nie, bejby. Teraz som na rade ja. Chcem vedieť, či sa za tou chutnou tváričkou neskrývajú voľajaké tajomstvá.

„Chcem sa o vás niečo dozvedieť. To je férové, nie?“ Ako sa nahnem dozadu a pritlačím si na pery prst, oči jej zabehnú k mojim ústam a na prázdno preglgne. *To je ono – tak sa mi to páči.* Som nesmierne rád, že môj šarm nevychádza nazmar.

„Nemám vám veľmi čo povedať,“ vraví a znova ju zalieva červeň.

Má zo mňa strach. „Aké máte plány po promócií?“

„Ešte som si nerobila plány, pán Grey. Najprv musím zvládnuť štátnice.“

„Poskytujeme vynikajúce stáže pre absolventov.“

Čo ma to len pochytilo, že som toto vytiahol. Je to proti pravidlám, Grey. Zamestnankyne sa netrpkajú... Okrem toho – na toto dievča zabudni.

Vyzerá prekvapene, opäť si zahryzne do pery. Prečo ma to tak strašne vzrušuje?

„Ach. Zapamätám si to,“ povie. „Hoci – nezdá sa mi, že by som sem zapadla.“

„Prečo to vravíte?“ pýtam sa. *Čo sa jej na mojej firme nepáči?*

„No to je jasné, nie?“

„Mne nie.“ Jej odpoveď ma zmätie. Znovu je nečitateľná. Načiahne sa po diktafónu.

Doriti, chce odísť. V hlave si premietnem pracovný program na dnešné odpoľudnie – nie je tam nič, čo by nepočkalo. „Nechceli by ste, aby som vám to tu poukazoval?“

„Som si istá, že ste veľmi zaneprázdnený, pán Grey, a ja mám pred sebou dlhú cestu.“

„Idete späť do Vancouveru?“ Hodím pohľad von oknom. Je to diaľka a prší. V tomto počasí by nemala šoférovať, lenže zakázať jej to nemôžem. Pomyslenie na to ma podráždi. „Nuž teda, buďte opatrná,“ poviem strohejšie, ako som chcel. Baštrnguje s diktafónom. Chce čo najskôr vypadnúť z kancelárie, to je jasné. Sám seba však prekvapím – nechcem, aby odišla.

„Povedal som vám všetko, čo potrebujete?“ pýtam sa. Môj pokus o predĺženie jej návštevy sa dá nepochybne ľahko prekuknúť.

„Áno, pane,“ povie nečujne. Jej odpoveď ma zaskočí – či skôr zvuk slov vychádzajúcich z pôvabných a žiadostivých úst –, a na sekundu si predstavím, že tie ústa sú moje, že si s nimi môžem robiť, čo chcem.

„Ďakujem za interview, pán Grey.“

„Potešenie je na mojej strane, slečna Steelová,“ odvetím. Je to pravda; už dávno ma nik tak veľmi nefascinoval. Pomyslenie na to ma rozruší. Ona sa postaví a ja k nej natiahnem ruku. Som nesmierne nedočkavý dotknúť sa jej.

„Do skorého videnia, slečna Steelová.“ Môj hlas je tichý, ona vkladá dlaň do mojej dlane. Áno, chcem tomuto dievčaťu v herni naložiť a po-

tom ju potrkať. Chcem ju zviazanú, túžiacu... Chcem, aby ma potrebovala, aby mi dôverovala. Preglgnem.

To asi ťažko, Grey.

„Pán Grey.“ Kývne mi hlavou a rýchlo si vytiahne ruku z mojej – príliš rýchlo.

Nemôžem ju predsa nechať takto odísť; je mi jasné, že to chce mať za sebou. Môže ju to síce podráždiť, ale ako otváram dvere, niečo mi napadne.

„Len sa chcem uistiť, že to cez prah zvládnete bez ujmy,“ sarkasticky zažartujem.

Ústa sa jej stiahnu do pevnej čiarky. „To je od vás veľmi predvídavé, pán Grey,“ povie urazene.

Slečna Steelová teda odráža útok! Ako vychádza, zubím sa jej za chrbtom a nasledujem ju von z kancelárie. Andrea s Oliviou dvíhajú naraz hlavy. Sú v šoku. *Áno, áno, dámy, toto dievča vyprevádzam.*

„Mali ste kabát?“ pýtam sa.

„Sako.“

Ostro sa pozriem na Oliviu. Okamžite vyskočí, nájde sako v námorníckej modrej a so svojím príslovečným prihlúplým výrazom mi ho podáva. Kriste, Olivia teda vie byť otravná – tie jej zasnené pohľady.

Hm. Sako je obnosené a lacné. Slečna Anastasia Steelová by sa mala obliekať lepšie. Podržím jej ho, a keď jej ho prehadzujem cez štíhle plecia, dotknem sa jej pokožky na krku pod zátylkom. Keď to zacíti, stuhne a zbledne.

To je ono! Nie som jej ľahostajný. Som celý bez seba. Odplávam k výťahu. Kým ona vedľa mňa s niečím baštrnguje, privolám ho.

Ach, mohol by som to večné baštrngovanie napraviť, bejby.

Dvere sa otvorili a ona vbehne dnu. Potom sa mi obráti tvárou. Je viac než atraktívna. Dokonca by som povedal, že je krásna.

„Anastasia,“ poviem na rozlúčku.

„Christian,“ odvetí mäkkým hlasom. Potom sa dvere výťahu zavrú, a moje meno ostáva visieť vo vzduchu medzi ňou a mnou. Znie čudne a cudzo, ale neskonale sexi.

„Andrea!“ štekne, keď sa vrátim do kancelárie. „Spojte ma s Welchom. Hneď teraz.“

Ako sedím za stolom a čakám na hovor, prezerám si obrazy na stenách kancelárie. Vtedy sa ku mne vkradnú slová slečny Steelovej. „*Sú nádherné. Robia z bežnej veci niečo výnimočné.*“ Mohla to rovnako povedať o sebe.

Cinkne mi telefón. „Mám pre vás na linke pána Welcha.“

„Spojte nás.“

„Áno, pane.“

„Welch, potrebujem si niečo overiť.“

Sobota 14. mája 2011

ANASTASIA ROSE STEELOVÁ

Dátum narodenia:	10. septembra 1989, Montesano, WA
Adresa:	1114 SW Green Street, Apartment 7, Haven Heights, Vancouver, WA
Číslo mobilu:	98888
Číslo sociálneho poistenia:	360-959-4352
Banka:	987-65-4320
Číslo účtu:	Wells Fargo Bank, Vancouver, WA: 309361
Suma na účte:	683.16 \$
Povolanie:	vysokoškolská študentka
Odbor:	WSU Vancouver (Fakulta vedy a umenia) angličtina
Celkové bodové hodnotenie:	4.0
Stredná škola:	Montesano Jr. Sr. High School
Celkové bodové hodnotenie:	2150
Zamestnanie:	Železiarstvo Claytonovcov, NW Vancouver Drive, Portland, OR (na čiastočný úväzok)

Otec:	Franklin A. Lambert, dátum narodenia: 1. septembra 1969, dátum úmrtia: 11. septembra 1989
Matka:	Carla May Wilksová-Adamsová
Dátum narodenia:	18. júla 1970
Manžel:	Frank Lambert, dátum uzavretia manželstva: 1. marca 1989, dátum ovdovenia: 11. septembra 1989
Manžel:	Raymond Steele, dátum uzavretia manželstva: 6. júna 1990, dátum rozvodu manželstva: 12. júla 2006
Manžel:	Stephen M. Morton, dátum uzavretia manželstva: 16. augusta 2006, dátum rozvodu manželstva: 31. januára 2007
Manžel:	Bob Adams, dátum uzavretia manželstva: 6. apríla 2009
Politická príslušnosť:	nezistená
Vierovyznanie:	nezistené
Sexuálna orientácia:	neznáma
Vzťahy:	momentálne neudané

Prelúskavam sa cez verejne dostupné informácie už stýkrát, odkedy som ich dostal pred dvoma dňami. Hľadám, čoho by som sa mohol chytiť v súvislosti s enigmatickou slečnou Anastasiou Rose Steelovou. Neviem tú prekliatu ženu vypudiť z mysle, a naozaj mi to už ide na nervy. Za posledný týždeň som sa počas obzvlášť nudných stretnutí prichytil, že si v hlave prehrávam naše interview. Ako sa mordovala s diktafónom, ako si dávala za ucho vlasy, ako si hrýzla peru. Áno. Hryzenie pery ma privádza do varu.

No a teraz som tu, parkujem pred Claytonovcami, malým rodinným železiarstvom na predmestí Portlandu, kde Anastasia pracuje.

Si blázon, Grey. Prečo si tu?

Vedel som, že sa to takto vyvinie. Celý týždeň som to vedel... Tušil som, že ju musím znovu vidieť. Tušil som to, odkedy vo výťahu vyslovila

moje meno. Pokúšal som sa odolať. Čakal som päť dní, päť úmorných dní, či na ňu zabudnem.

A ja nečakávam. Nenávidím čakanie... na čokoľvek.

Ešte nikdy som žiadnu ženu nevyhľadal. Ženy, ktoré som mal, rozumeli, čo som od nich očakával. Obávam sa, že slečinka Steelová je príliš mladá, takže nebude mať záujem o moju ponuku. *Alebo žeby predsa?* Ani neviem, či by sa hodila za podriadenú. Krútim hlavou. Takže ja sviniar som tu, sedím v aute na predmestskom parkovisku v nezáživnej časti Portlandu.

Kontrola dostupných informácií o slečne Steelovej nepriniesla nič pozoruhodné – teda okrem posledného údaj, ktorý mi stále behá po rozume a kvôli ktorému som vlastne tu. *Ako to, že slečna Steelová nemá priateľa?* Sexuálna orientácia neznáma – možnože je lesbička. Skazene sa zazubím, usúdím, že to je naozaj málo pravdepodobné. Spomeniem si na otázku, čo mi dala na interview, ako ju to uviedlo do rozpakov, ako sa jej sfarbila pokožka – vyzerala sťa bledá ružička... Odkedy som ju stretol, prenasledujú ma nehanebné myšlienky.

Presne preto si tu.

Už sa neviem dočkať, kedy ju znovu uvidím – tie modré oči ma má-tajú ešte aj vo sne. Flynnovi som Anastasiu nespomenul, a som tomu rád, pretože teraz sa správam ako niekto, čo šmíruje druhých ľudí. *No možno by som mu predsa mal dať vedieť.* Ale nie. Nechcem, aby mi bol v päťach aj s tou svojou najnovšou posratou terapiou založenou na riešeniach. Jednoducho sa potrebujem odreagovať, a práve teraz je jediným možným odreagovaním tá, ktorá pracuje v železiarstve ako predavačka.

Prišiel si až sem. Takže sa podme pozrieť, či je slečinka Steelová rovnako zvodná ako v tvojej pamäti.

Grey, hor' sa na scénu.

Keď vstúpim do obchodu, zvonček nezáživne zanôti elektronickú melódiu. Je to tu oveľa väčšie, ako to vyzerá zvonku, a hoci je takmer po-ludnie a okrem toho sobota, je tu veľmi málo ľudí. Vnútri sú nespočetné uličky s obvyklými nepotrebnými hlúposťami, čo sa v takýchto obcho-doch predávajú. Zabudol som na to, že železiarstvo môže niekomu ako ja prísť vhod. Čo potrebujem, si zväčša kupujem na internete, no keďže som už tu, možno si niečo kúpim do zásoby: suchý zips, železka. *No pa-ráda.* Nájdem rozkošnú slečinku Steelovú a trochu sa pobavím.

Trvá mi celé tri sekundy, kým ju zbadám. Sedí zhrbená za pultom, sústredene hľadá na obrazovku počítača a znechutene si odhrýza zo žemle. Automaticky si z kútika pery zotrie omrvinku, vloží si ju do úst a cucne si do prsta. Ako na povel mi ožije penis.

Čo to má byť – vari mám štrnásť?

Reakcia môjho tela ma irituje. Možno to prestane, ak ju spútam, potrtám a vyšlahám... Nemusí to byť práve v tomto poradí. *Áno, potrebujem presne to.*

Je celkom pohrúžená do obrazovky, čo mi umožní prezrieť si ju. Aj keby som celkom zabudol na zmyselnosť, musím uznať, že je atraktívna, skutočne atraktívna. Dobre si ju pamätám.

Zdvihne zrak a stuhne. Mňa to zas vyvedie z miery, presne ako prvý raz, keď som ju stretol. Prebodne ma veľavravným pohľadom – zdá sa, že je šokovaná – a ja neviem, či je to dobre alebo zle.

„Slečna Steelová, aké príjemné prekvapenie.“

„Pán Grey,“ povie nervózne, nahlas pritom dýcha. *Ach, tak je to dobre.*

„Motal som sa po okolí. Musím si dokúpiť zopár vecí. Som rád, že vás opäť vidím.“ *Strašne rád.* Má na sebe obtiahnuté tričko a džinsy, nie tú neforemnú hrôzu, ktorú mala oblečenú na interview. Takto jej vyniknú dlhé nohy, útlý pás a perfektné kozy. Stále má od prekvapenia pootvorené pery, a ja musím odolať nutkaniu a neposunúť jej bradu nahor a zavrieť ústa. Priletel som zo Seattlu len preto, aby som ňu videl. Pohľad na teba v tomto momente mi vraví, že to stálo zato.

„Ana. Volám sa Ana. Ako vám môžem pomôcť, pán Grey?“

Zhlboka sa nadýchne, vyrovná sa tak, ako to urobila na interview, a strojene sa na mňa usmeje. Som si istý, že takýto úsmev má vyhradený pre zákazníkov.

Dobre teda, hra sa začína, slečna Steelová.

„Potrebujem zopár vecí. Najskôr by som chcel káblové svorky.“

Moja otázka ju zaskočí; vyzerá ohromená.

Ach jaj, toto bude zábava. Čudovala by si sa, čo všetko dokážem s káblovými svorkami, bejby.

„Máme rôzne dĺžky. Ukážem vám?“ povie, keď sa jej vráti reč.

„Prosím, vedte ma.“

Opustí pult a ukáže k jednej z uličiek. Má na sebe tenisky. Rozmýšľam,

ako by vyzerala na vysokánskych ihličkách. Od Louboutina... nič okrem Louboutina.

„Sú v elektroinštalačnom oddelení, ulička osem.“ Hlas sa jej chveje, červená sa...

Mám na ňu vplyv. Hruďou sa mi rozleje nádej.

Nie je teda lesbička. Sebaisto sa pousmejem.

„Až po vás.“ Rukou jej naznačím, aby nás viedla. Tým, že som ju pustil pred seba, získal som čas a priestor obdivovať jej fantastický zadok. Dlhý hrubý chvost slečny Steelovej ako metronóm odmeriava čas – presne podľa jemného vlnenia jej bokov. Táto žena má naozaj všetko: je sladká, je zdvorilá, je nádherná a má všetky fyzické atribúty, ktoré si na podriadenej vážim. Ale kardinálna otázka znie: mohla by byť podriadenou? Pravdepodobne nevie nič o tom, ako to pri takomto spôsobe života chodí – pri mojom spôsobe života. Strašne rád by som ju do všetkého zasvätil. *V tomto smere sa dostávaš oveľa ďalej, ako si mohol dúfať, Grey.*

„Ste v Portlande pracovne?“ pýta sa, prerušuje tok mojich myšlienok. Jej hlas znie o oktávu vyššie; predstiera, že nemá o mňa záujem. Chce sa mi smiať. Ženy ma skutočne vedia pobaviť.

„Bol som na návšteve na Poľnohospodárskej fakulte WSU. Sídliť vo Vancouveri,“ zaklamem. *No, vlastne som tu kvôli vám, slečna Steelová.*

Zatvári sa skleslo a ja sa cítim ako gauner.

„Momentálne tam podporujem výskum striedania plodín a náuky o pôde.“ Aspoň toto je pravda.

„Všetko súčasť vášho plánu zasýtiť svet?“ Dvíha obočie, zrejme ju to pobavilo.

„Dalo by sa to tak povedať,“ zamumlem. *Vari sa na mne zabáva? Ak je to tak, treba to zastaviť. Lenže ako na to? Možno začneme s večerou, nie s obligátnym interview... Tak, to bude teda novinka: vziať nádejnú podriadenú na večeru.*

Dostávame sa ku káblovým svorkám. Sú zoradené podľa dĺžok a farieb. Prstami automaticky prejdeme po baleniach. *Jednoducho by som ju mohol pozvať na večeru.* Čosi ako rande? Prijala by? Keď na ňu hodím očkom, skúmavo hľadí na vlastné prsty. Má ich poprepletané. Nie je schopná pozrieť sa mi do očí... Vyvíja sa to dobre. Vyberiem si dlhšie

svorky. Koniec koncov, ponúkajú viac možností. Môžu sa totiž použiť na dva členky a dve zápästia naraz.

„Tieto budú dobré.“

„Ešte niečo?“ povie rýchlo. Buď mi venuje zvýšenú pozornosť, alebo sa ma chce zbaviť. Neviem, čo z toho je pravda.

„Chcel by som maskováciu lepiacu pásku.“

„Maľujete?“

„Nie, nemaľujem.“ *Ach, keby si len vedela...*

„Tadiaľto,“ povie. „Maskovacia lepiaca páska je v uličke s tapetami a farbami.“

No tak, Grey. Nemáš už veľa času. Vtiahni ju do rozhovoru. „Pracujete tu už dlho?“ Samozrejme, odpoveď už poznám. Na rozdiel od poniektorých ja si teda veci dopredu zistím. Z nejakého neznámeho dôvodu sa tvári zahanbene. Kriste, toto dievča je ale plaché. Asi mám nulové šance. Rýchlo sa obráti a kráča uličkou k sekcii označenej ako *Tapety a farby*. Ako šteňa ju horlivo nasledujem.

„Štyri roky,“ zamumle, keď prídeme k maskovacej lepiacej páske. Zohne sa a uchopí dva kotúče, každý inej šírky.

„Vezmem si tamtú.“ Širšia páska je na prelepenie úst oveľa lepšia. Keď mi ju podáva, končeky našich prstov sa dotknú. Letmo dotknú. Zarezuje mi to v rozkroku. *Dopekla!*

Zbledne. „Ešte niečo?“ Má mäkký, zastretý hlas.

Kriste, reaguje na moje podnety rovnako ako ja na jej.

Možnože teda...

„Povraz, myslím.“

„Tadiaľto.“ Svižne prejde do uličky a mne sa opäť naskytne príležitosť poobdivovať jej pekný zadoček.

„Aký povraz potrebujete? Máme syntetický, povraz z prírodného vlákna... špagát... káblovú šnúru...“

Doriti – prestaň. Zavzdychám v duchu, snažím sa vyhnúť z hlavy predstavu slečny Steelovej, ako visí zo stropu v mojej herni.

„Dajte mi, prosím, štyri a pol metra povrazu z prírodného vlákna.“ Je hrubšie, a ak sa vzpierate, spôsobí viac odrenín... Preto si vyberiem práve toto.

Trasú sa jej prsty, ale aj tak mi odmeria štyri a pol metra ako profesionál-

ka. Z pravého vrecka si vytiahne pracovný nôž, jediným hojdačným pohybom povraz prereže, elegantne ho zvinie a zaviaže na slučku. Klobúk dolu.

„Boli ste skautkou?“

„Skupinové aktivity nemám príliš rada, pán Grey.“

„Čo máte rada, Anastasia?“ Ako na ňu uprene hľadím, rozšíria sa jej zreničky.

To je ono!

„Knižky,“ odvetí.

„Aké knižky?“

„Nuž, viete. Ako obyčajne. Klasiku. Hlavne britskú literatúru.“

Britskú literatúru? Sestry Brontëové a Austenová, stavím sa. Všetky romantické typy, čo k tomu potrebujú srdcia a kvety.

To nevyzerá dobre.

„Potrebujete ešte niečo?“

„Ani neviem. Čo by ste mi ešte odporučili?“ Chcem vidieť, ako zareaguje.

„To ako domácemu majstrovi? Ako na urob-si-sám projekt?“ pýta sa prekvapene.

Chce sa mi vybuchnúť do smiechu. *Ach, bejby, urob-si-sám nie je nič pre mňa.* Pritakám, potlačím veselosť. Premieria si ma od hlavy po päty. Stuhnem. Kontroluje ma!

„Montérky,“ vyletí z nej.

Je to najneočakávanejšia vec, čo povedala od otázky „Ste gay?“

„Nechcete si predsa zničiť oblečenie.“ Ukáže na moje džínsy.

To už nevydržím. „Vždy si ich môžem vyzliecť.“

„Hm.“ Je červená ako paprika a hľadá do zeme.

Jej trápenie ukončím. „Vezmem si montérky. Božechráň, aby som si zničil oblečenie.“ Bez slova sa obráti a rýchlo prejde uličkou. Nasledujem ju; pôsobí zvodne.

„Potrebujete ešte niečo?“ vraví, lapá po dychu a podáva mi modré montérky. Je celá v rozpakoch, oči stále upiera na zem. *Kriste, čo to len so mnou robí!*

„Ako sa vyvíja článok?“ pýtam sa a dúfam, že ju možno trochu uspokojím.

Pozrie nahor a krátko sa na mňa usmeje. Zdá sa, že jej odlahlo.

No konečne.

„Ja ho nepíšem, píše ho Katherine. Slečna Kavanaghová. Moja spolubývajúca, ona je autorkou. Je s ním veľmi spokojná. Je šéfredaktorkou vysokoškolského časopisu, zdrvilo ju, že to interview s vami nemohla urobiť ona.“

Je to najdlhšia veta, ktorú zo seba dostala, odkedy sme sa zoznámili. A to rozpráva o niekom inom, nie o sebe. *Zaujímavé.*

Kým k tomu môžem niečo povedať, dodá: „Jediné, čo ju trápí, je, že nemá vašu fotografiu.“

Vytrvalá slečna Kavanaghová teda chce fotografiu. Propagačný záber, čo? Prečo nie. Budem tak aspoň môcť byť so zvodnou slečnou Steelovou.

„Aké fotografie má na mysli?“

Chvíľu sa na mňa uprene díva, potom nechápavo pokrúti hlavou. Zjavne nevie, čo povedať.

„Nuž, ešte neodchádzam. Čo tak zajtra...“ Môžem ostať v Portlande. Robiť z hotela. Môžem si objednať izbu v Heathmane. Taylor mi bude musieť priniesť laptop a nejaké oblečenie. Alebo Elliot – jedine, že by práve teraz behal za babami; jeho obvyklá víkendová činnosť.

„Boli by ste ochotný dať sa odfotografovať?“ Nevie skryť prekvapenie.

Rýchlo prikývnem. *To si piš, chcem byť predsa s tebou dlhšie...*

Pomaly, Grey, pomaly.

„Kate bude nadšená – teda, ak nájdeme fotografa.“ Usmeje sa a jej tvár sa rozjasní ako brieždenie. Ani jeden obláčik. Vyrazí mi to dych.

„Dajte mi vedieť o zajtrajšku.“ Z džínsov vytiahnem peňaženku. „Moja vizitka. Je na nej číslo môjho mobilu. Treba, aby ste volali pred desiatou ráno.“ Ak nezavolá, vydám sa späť do Seattlu a na túto streštnú výpravu zabudnem.

Myšlienka na to ma zdeprimuje.

„Okej.“ Stále sa zubí.

„Ana!“ Obaja sa obrátíme, keď sa vzađu v uličke zjaví mladý muž vo voľnočasovom dizajnérskom mundúre. Očami hltá slečnu Steelovú. *Dopekla, kto má byť tento chuj?*

„Och, ospravedlňte ma na chvíľu, pán Grey.“ Podíde k nemu a ten kreten ju uväzní v gorilom objatí. V žilách mi tuhne krv. Prvotná reakcia.

Daj z nej preč tie mizerné paprče!

Zatnem päste. Ona nie je až taká žhavá, ale to mi veľmi nepomáha.

Začnú sa zhovárať pološeptom. Možnože mi Welch poskytol nesprávne informácie. Možnože je tento chlapík jej priateľ. Vekovo sú si blízki; nevie od nej odtrhnúť nenásytné očiská. Chvíľu si ju prezerá, drží ju kúsok od seba, potom si položí ruku na jej plece. Vyzerá to ako bežné gesto, lenže mne je jasné, že si na ňu robí nárok a naznačuje mi, aby som sa dekoval. Ana sa zdá v rozpakoch, prešľapuje z nohy na nohu.

Doriti. Mal by som ísť. Mal som veľké oči. Má chalana. Ona mu však potom povie zrejme niečo iné, odtiahne sa od neho, dotkne sa mu pleca, nie ruky, chce sa ho zbaviť. Je jasné, že nie sú si blízki.

Dobre.

„Ach... Paul, toto je Christian Grey. Pán Grey, toto je Paul Clayton. Jeho brat to tu vlastní.“ Tak čudne sa na mňa pozrie – čomu vôbec nerozumiem – a pokračuje: „S Paulom sa poznáme, odkedy tu robím, aj keď sa často nevidáme. Prišiel z Princetonu, kde študuje obchodný manažment.“ Rapoce a rapoce, obsírne mi vysvetľuje, že spolu nechodia. Aspoň myslím. Šéfov brat, nie priateľ. Odľahne mi, ale je to také náhle, že zvrážtim obočie. *Táto žena sa mi skutočne dostáva pod kožu.*

„Pán Clayton.“ Naschvál to vyslovím úsečne.

„Pán Grey.“ Stisk jeho ruky je chabý, rovnako chabý ako jeho vlasy. *Úbožiak jeden.* „Ale počkajme – azda nie *ten* Christian Grey? Majiteľ GEH – Grey Enterprises Holdings?“

Presne ten, ty chuj. Som to ja.

V sekunde vidím, ako sa mení z obrancu územia na úlisáka.

„Vau – môžem vám niečo ponúknuť?“

„Anastasia sa už o mňa postarala, pán Clayton. Venovala mi patričnú pozornosť.“ *A teraz sa stratí!*

„Super,“ vychrlí zo seba, cerí na mňa biele zuby, úslužnosť sama. „Vidíme sa neskôr, Ana.“

„Jasné, Paul,“ povie Anastasia a on pomaly odkráča do zadnej časti obchodu. Pozorujem Clayтона, ako mizne.

„Ešte niečo, pán Grey?“

„Len to,“ zahundrem. *Doriti*, vypršal mi čas, a stále neviem, či ju ešte niekedy uvidím. Musím vedieť, či by bola vôbec ochotná moju ponuku zvážiť. Ako sa jej to len mám spýtať? A som vôbec pripravený na podria-

denú, ktorá nič nevie? No, bude potrebovať výdatný tréning. Zavriem oči a predstavím si zaujímavé možnosti, aké to ponúka... Dostať sa k cieľu bude polovička zábavy. Bude niekedy na to mať? Nesekol som sa náhodou?

Vracia sa k pokladni, zaznamenáva moje nákupy. Oči pritom nespúšťa z registra.

Dočerta, pozri sa na mňa! Chcem znovu vidieť jej tvár, chcem prísť na to, čo si myslí.

Napokon zdvihne hlavu. „Je to štyridsaťtri dolárov, prosím.“

To je všetko?

„Dám vám tašku?“ pýta sa a ja jej podám moju American Express.

„Prosím, Anastasia.“ Jej meno – nádherné meno pre nádherné dievča – sa mi hladučko sklízne po jazyku.

Rýchlo všetko pobalí. Tak, a je to. Musím už ísť.

„Zavoláte mi, ak budete chcieť zorganizovať fotografovanie, však?“

Prikývne a vráti mi kartu.

„Dobre. Tak možno zajtra.“ Nemôžem len tak odísť. Musím jej dať najavo, že mám o ňu záujem. „Ach, a ešte niečo, Anastasia – som rád, že slečna Kavanagiová nemohla spraviť to interview.“ Ana vyzerá prekvapene i polichotene.

To je prísľub.

Prehodím si tašku cez plece a vyjdem z obchodu.

Napriek zdravému rozumu ju chcem. Teraz však musím čakať. Doriť... Znovu čakať. Silou vôle, na ktorú by bola Elena hrdá, pozerám s optimizmom do budúcnosti. Z vrecka si vyberiem mobil, nasadnem do požičaného auta. Naschvál sa neobzriem. Neobzriem sa. Nie, neobzriem. Len očkom hodím do zadného zrkadla, v ktorom sa zjavia dvere obchodu. Vidím však iba staromódne malebné priečelie. Nie je v okne, neďíva sa na mňa.

Som sklamaný.

Stlačím jednotku na telefóne a Taylor odvetí skôr, než začujem tón.

„Pán Grey,“ povie.

„Zarezervujte mi izbu v Heathmane; ostávam tento týždeň v Portlande. Mohli by ste mi priviezt' esvéčko, počítač a dokumenty pod ním, a jedny alebo dve šaty na prezlečenie?“

„Áno, pane. A *Charlie Tango*?“

„Pošlite Joea, aby ho zaviezol na portlandské medzinárodné letisko.“

„Áno, pane. Budem pri vás asi o tri a pol hodiny.“

Zložím a naštartujem auto. Takže mám pár hodín v Portlande. Zatiaľ čakám, či sa to dievča ozve, či má o mňa záujem. Čo len budem zatiaľ robiť. Čas na prechádzku. Možno sa pri nej zbavím tejto podivnej nenásytnosti.

Je to už päť hodín, a zvodná slečna Steelová nevolá. Čo som si, dopekla, myslel? Pozorujem ulice z okna môjho apartmánu v Heathmane. Čakanie nenávidím. Vždy som ho nenávidel. Počasie – teraz už zamračené – vydržalo počas prechádzky vo Forest Park, ale moje podráždenie ostalo. Som na ňu nahnevany, pretože nevolá, ale ešte viac som nahnevany na seba. Som blázon, že som tu. Koľko času som premárnil kvôli tejto žene. Kedy som vôbec takto behal za nejakou?

No tak, Grey, vzbud sa.

Povzdychnem si, opäť skontrolujem telefón v nádeji, že som práve zmeškal hovor, ale nie je to tak. Aspoň Taylor je tu a priniesol mi všetky veci, čo som chcel. Musím prečítať Barneyho správy o testovaní grafinu na jeho oddelení. Aspoň budem mať pri práci pokoj.

Pokoj? Toto slovo nepoznám, odkedy slečna Steelová vpadla do mojej kancelárie.

Keď sa pozriem nahor, stmievanie už zahalilo môj apartmán do sivých tieňov. Perspektíva ďalšej osamelej noci ma deprimuje. Kým rozmýšľam, čo robiť, na vyleštenom drevenom stole mi zavibruje telefón. Na displeji sa zjaví neznáme číslo s washingtonským predčíslím. Zdá sa mi však povedomé. Srdce sa mi odrazu rozbúši, akoby som prebehol šesťnásť kilometrov.

Je to ona?

Hovor vezmem.

„Ehm... Pán Grey? Tu je Anastasia Steelová.“

Po tvári sa mi rozleje široký, sebaistý úsmev. *Aha...* Zadychčaná, nervózna slečna Steelová s mäkkým hlasom. Situácia sa zlepšuje, dnešný večer je sľubný.

„Slečna Steelová. Veľmi rád vás počujem.“ Cítim, ako sa jej zastaví dych. Môj rozkrok túto skutočnosť okamžite zaznamená.

Super. Nie som jej teda ľahostajný. Presne tak, ako ona nie je ľahostajná mne.

„Ehm, viete, radi by sme zorganizovali to fotografovanie pre článok. Zajtra, ak môžete. Kde by vám to vyhovovalo, pane?“

V mojej izbe. Len ty, ja a káblové svorky.

„Bývam teraz v Heathmane v Portlande. Takže, povedzme – deväť tridsať zajtra ráno?“

„Okej, dohodnuté,“ vysype zo seba, neschopná skryť úľavu a nadšenie.

„Už sa teším, slečna Steelová.“ A skôr než jej dám možnosť postrehnúť, aký som vzrušený a akú mi to spravilo radosť, zavesím. Zakloním sa na stoličke dozadu, uprene sledujem tmavnúcu oblohu a oboma rukami si hrabnem do vlasov.

Ako len, dočerta, uzavriem tento obchod?

Nedeľa 15. mája 2011

S mobilom na uchu bežím dolu Southwest Salmon Street smerom k rieke Willamette. Je 6.30 ráno, snažím sa vyčistiť si hlavu. Minulú noc sa mi o nej snívalo. Modré oči, zadychčaný hlas... Vety, čo sa končili slovíčkom „pane“, ako tam predou mnou kľáčala. Odkedy som ju stretol, už ma v spánku neprenasledujú občasné nočné mory. Túto zmenu som uvítal. Rozmýšľam, čo by povedal Flynn. Pomyslenie na to ma frustruje, takže ho ignorujem a radšej sa sústredím na beh pozdĺž brehov Willamette. Nútim sa k maximálnemu výkonu. Ako mi chodidlá dopadajú na cestičku, slnko roztrhne oblaky a dá mi nádej.

O dve hodiny nato bežím späť do hotela. Cestou mi oči padnú na kaviareň. Možno by som ju mohol pozvať na kávu.

Niečo ako rande?

Ale nie, nie. Nepôjde o rande. Nad týmto strešteným nápadom sa zasmiejem. Len si pokecáme – čosi ako interview. Čo-to sa tak dozviem o tejto enigmatickej žene, a tiež – či má záujem, alebo či som celkom mimo. Vo výťahu som sám, ponaťahujem sa. Cvičenie dokončím v hotelovom apartmáne. Viem sa už sústrediť, som pokojný. Prvý raz, odkedy som prišiel do Portlandu. Priniesli mi raňajky, umieram od hladu. Takéto niečo neviem tolerovať, a to nikdy. Sadnem si za stôl s raňajkami v bežecých nohaviciach, rozhodnem sa najskôr najesť, až potom osprchovať.

Nieko krátko zaklepe na dvere. Otvorím. Na prahu stojí Taylor.

„Dobré ráno, pán Grey.“

„Ránko. Už sú hotoví?“

„Áno, pane. Všetko je pripravené. V izbe číslo 601.“

„Hneď som tam.“ Zavriem dvere a zasuniem si košelu do sivých nohavíc. Vlasy mám ešte mokré zo sprchy, ale je mi to fuk. Mrknem do zrkadla na toho skazeného svinara, ktorým som, a nasledujem Taylora z izby do výťahu.

Izba 601 je plná ľudí, svetiel a fotografického zariadenia na portréty, ale aj tak ju hneď zbadám. Stojí v kúte. Má rozpustené vlasy: bohatá lesklá hriva jej padá nižšie prs. Má na sebe obťahnuté džínsy a tenisky, sako s krátkymi rukávami a pod ním biele tričko. Sú vari džínsy a tenisky jej značkou? Aj keď nie sú na túto príležitosť práve vhodné, džínsy jej pekne zvýrazňujú krásne tvarované nohy. Keď sa priblížim, ako vždy sa jej rozširia oči.

„Slečna Steelová, opäť sa stretávame.“ Vezme ruku, čo jej ponúknem, a mne sa chce na moment stisnúť tú jej a priložiť si ju k perám.

Nebuď smiešny, Grey.

Jej tvár sa nádherne sfarbí do ružova. Pokynie smerom k priateľke, ktorá stojí príliš blízko, nepochybne čaká, kedy si ju všimnem.

„Pán Grey, toto je Katherine Kavanaghová,“ vraví. Neochotne jej pusťím ruku a obrátim sa k vytrvalej slečne Kavanaghovej. Je vysoká, neprehliadnuteľná a vyobliekaná – presne ako jej otec. Oči má však po matke a je to práve ona, komu vďačím za stretnutie s úžasnou slečnou Steelovou. Táto skutočnosť moje správanie k nej zjemní.

„Húževnatá slečna Kavanaghová. Ako sa máte? Dúfam, že je vám už lepšie. Anastasia povedala, že ste sa minulý týždeň necítili dobre.“

„Som v poriadku, ďakujem, pán Grey.“

Má pevný, sebaistý stisk ruky, a ja pochybujem, že niekedy vo svojom privilegovanom živote mala ťažký deň. Hútam, ako môžu byť tieto ženy priateľkami. Veď nemajú nič spoločné.

„Ďakujem, že ste si našli na toto čas,“ vraví Katherine.

„S radosťou,“ odvetím a hodím očkom po Anastasii, ktorú prezradí červeň v tvári.

Žeby sa pyrila len v mojej prítomnosti? Pomyslenie na to ma teší.

„Toto je José Rodriguez, náš fotograf,“ vraví Anastasia a ako ho predstavuje, rozjasní sa jej tvár.

Doriti. Je to azda jej priateľ?

Rodriguez pri Aninom sladkom úsmeve rozkvitne.

Trtkajú spolu?

„Pán Grey.“ Keď si podávame ruky, Rodriguez sa na mňa nepriateľsky zadíva. Varuje ma. Dáva mi na vedomie, aby som si dal spiatočku. Páči sa mu. Veľmi sa mu páči.

Nuž, môj milý, hra sa práve začína.

„Pán Rodriguez, kam sa mám postaviť?“ Môj tón je vyzývavý a on to cíti, ale Katherine zasiahne a nasmeruje ma k stoličke. Ach. Rada riadi. Ako si sadám, myšlienka na to ma pobaví. Ďalší mladý muž, ktorý zrejme pracuje s Rodriguezom, zapne svetlá. Na sekundu ma oslepiea.

Dopekla!

Keď sa prudká žiara stlmí, hľadám očami rozkošnú slečnu Steelovú. Stojí vzadu miestnosti, pozoruje, čo sa deje. Vždy sa takto utiahne do kúta? Možno preto sa priateli so slečnou Kavanagovou; stačí jej, keď hrá druhé husle, a dovolí Katherine hrať prím.

Hm... rodená podriadená.

Z fotografa sa vykluje obstojný profesionál; patrične sa pohrúži do úlohy, čo mu bola zverená. Uvažujem o slečne Steelovej, ktorá nás oboch pozoruje. Stretnú sa nám pohľady – jej oči sú úprimné a nevinné a na chvíľočku prehodnocujem svoj plán. Lenže potom si hryzne do pery a mne sa zastaví dych.

Vzdaj sa, Anastasia. Pokúšam sa ju prinútiť, aby prestala civieť. Ona – ako keby ma počula – prvá odvráti zrak.

Poslušné dievča.

Katherine ma požiada, aby som sa postavil. Rodriguez zatiaľ pokračuje v momentkách. Potom príde záver. Nadchádza moja chvíľa.

„Ešte raz vám ďakujem, pán Grey.“ Katherine vytrieli vpred a potrasie mi pravicou. Nasleduje fotograf – pozrie sa na mňa so zle skrývaným nesúhlasom. Jeho rivalita mi vylúdi úsmev na tvári.

Chlapče, chlapče... keby si len vedel.

„Teším sa na váš článok, slečna Kavanagová,“ poviem a krátko jej kývnem hlavou. Je to však Ana, s ktorou sa chcem zhovárať. „Prej-

dete sa so mnou, slečna Steelová?“ pýtam sa, keď ju dobehnem pri dverách.

„Prečo nie,“ povie prekvapene.

Chop sa šance, Grey, na následky nemysli.

Prítomným v miestnosti zamumlem dajakú banalitku, Anu vyvediem von, snažím sa ju oddeliť od Rodrigueza. Postojí v chodbe, hrá sa s vlasmi, potom s prstami; Taylor ma medzitým nasleduje pred hotel.

„Zavolám vám, Taylor,“ poviem, a keď nás už nemôže počuť, spýtam sa Any, či by so mnou nešla na kávu. Ako čakám na odpoveď, zadržím dych.

Zaklipká dlhými mihalnicami. „Musím ich porozvážať domov,“ povie alarmujúco.

„Taylor,“ zavolám za ním a Ana sa strhne. Iste je zo mňa nervózna. Neviem, či je to dobre alebo zle. Stále si chodí do vlasov alebo sa hrá s prstami. Keď rozmýšľam, ako by som ju to mohol odnaučiť, napadne mi odvedenie pozornosti.

„Sú ubytovaní v areáli univerzity?“ Ana prikývne a ja požiadam Taylora, aby jej priateľov zaviezol domov.

„Tak, a to by sme mali. Už so mnou pôjdete na kávu?“

„No, viete, pán Grey, toto naozaj...“ Nedopovie, zháči sa.

Doriti. Znamená to teda „nie“. O tento obchod asi prídem. Pozrie sa rovno na mňa, má jasné oči. „Chcem povedať, Taylor ich nemusí zaviezt domov. Ak mi dáte sekundu, vymením si auto s Kate.“

Zjavne mi odľahne, zazubím sa.

Mám rande!

Otvorím dvere, aby sa mohla vrátiť. Taylor sa snaží skryť zmätok.

„Môžete mi skočiť po sako, Taylor?“

„Pravdaže, pane.“

Zvrtnie sa na päte, cestou po chodbe mu šklbne perami. S prižmúrenými očami pozorujem, ako mizne vo výťahu. Ja sa zatiaľ opriem o stenu a čakám na slečnu Steelovú.

Dočerta, čo jej len poviem?

„Ako by sa vám páčilo stať sa mojou podriadenou?“

Len pokoj, Grey, pokoj. Choď na to postupne.

Taylor sa vráti ani nie o dve minúty. Nesie mi sako.

„To je všetko, pane?“

„Áno, Taylor, ďakujem.“

Podáva mi ho, necháva ma stáť na chodbe ako idiota.

Ako dlho to bude Anastasii trvať? Mrknem na hodinky. Určite dohaduje s Katherine výmenu auta. Alebo sa rozpráva s Rodriguezom, vysvetľuje, že sa práve chystá na kávu so mnou, aby si ma získala. Chce predsa, aby som bol dobrý chlapec kvôli ich časopisu, nie? Temnejú mi myšlienky. Možno mu dáva na rozlúčku bozk.

Aby to čert vzal!

O chvíľu nato sa zjaví, poteším sa tomu. Nevyzerá, žeby ju niekto práve pobožkal.

„Okej,“ vraví rezolútne. „Ide sa na kávu.“ Ale jej ružovejúce líca tomu nenasvedčujú, aj keď sa snaží pôsobiť sebaisto.

„Až po vás, slečna Steelová.“ Skryjem nadšenie, ona kráča kúsok pred mnou. Keď ju dobehnem, vypytujem sa na jej vzťah s Katherine, najmä na to, ako vychádzajú, veď sú také rozdielne. Zaujímam sa, ako dlho sa poznajú.

„Od prvého ročníka. Sme dobré priateľky.“ Z hlasu jej cítiť teplo. Ana je očividne priateľstvu oddaná. Cestovala kvôli interview so mnou takú diaľku – až do Seattlu, keď bola Katherine chorá, a ja len dúfam, že slečna Kavanaghová sa k nej správa s rovnakou lojalitou a rešpektom.

Pri výťahoch stlačím patričný gombík. Dvere sa takmer okamžite otvoria. Dvojica vo vášnivom objatí sa od seba v sekunde odlepí, mne sa však podarí zachytiť Anastasiin šibalský úsmev.

Vezieme sa na prvé poschodie. Vo výťahu vládne atmosféra nabitá neukojenou túžbou. Len neviem, či vyžaruje z dvojice za nami alebo zo mňa.

Áno, chcem ju. Bude však súhlasiť s mojím návrhom?

Keď sa dvere znovu otvoria, odľahne mi. Vezmem ju za ruku. Má ju chladnú, nie vlhkú, ako by som očakával. Možnože nemám na ňu až taký vplyv, ako by som chcel. Pomyslenie na to ma zabolí.

Za sebou začujeme hanblivý chichot dvojice.

„Čo len majú ľudia s výťahmi?“ zamumlem. No musím priznať, že na tom chichote je niečo zemité i naivné zároveň. Celkom ma to odzbrojí. Slečna Steelová sa zdá presne taká nevinná ako oni. Keď kráčame ulicou, znovu spytujem vlastnú motiváciu.

Je predsa príliš mladá. A príliš neskúsená. Lenže, dočerta, páči sa mi cítiť jej ruku v mojej.

V kaviarni ju poprosím, aby našla stolík, a spýtam sa jej, čo si dá na pitie. Keď mi odpovedá, zajakáva sa. Chce čaj English Breakfast – teda horúcu vodu a čajové vrecúško zvlášť. Takto som ešte nikoho nepočul objednávať si čaj.

„Nie kávu?“

„Nie som veľká kávičkárka.“

„Okej, čaj s vrecúškom zvlášť. Cukor?“

„Nie, ďakujem,“ povie, uprene si hľadí na prsty.

„Niečo na jedenie?“

„Nie, ďakujem.“ Krúti hlavou, vlasy sa jej pritom roztancujú po pleciah, zjavja sa v nich červenohnedé lesklé pramienky.

Musím čakať v rade, kým si dve matróny za pultom povymieňajú prázdne zdvorilostné frázičky so *všetkými* zákazníkmi. Je to frustrujúce, odvádza to pozornosť od môjho cieľa, teda od Anastasie.

„Dobrý deň, krásavec, tak čo to bude?“ pýta sa postaršia žena, v oku sa jej zaiskrí. *Mám len peknú tvár, milá pani, nič viac.*

„Poprosím o kávu s našľahaným mliekom a o čaj English Breakfast. Vrecúško zvlášť. A čučoriedkový koláč.“

Možnože Anastasia zmení názor, a predsa len si niečo zahryzne.

„Ste v Portlande na návšteve?“

„Áno.“

„Na víkend?“

„Áno.“

„Dnes sa teda počasie zlepšilo.“

„Áno.“

„Dúfam, že si vonku užijete slniečka.“

Doriti, prestaň kecať a pohni zadkom.

„Áno,“ zasípim pomedzi zuby a mrknem dozadu na Anu. Rýchlo sa pozrie inam.

Sleduje ma. Žeby ma kontrolovala?

V hrudi sa mi rozleje vlna nádeje.

„Tak, nech sa páči.“ Žena žmurkne a na tácku položí čaj a kávu. „Plátiťe pri pokladni, drahý. Pekný deň.“

Donútim sa a zdvorilo odvetím: „Ďakujem.“

Anastasia si pri stole sleduje prsty, dumá bohvie o čom.

Žeby o mne?

„To by som teda rád vedel, o čom premýšľate,“ poviem.

Strhne sa, je celá červená. Položím pred ňu čaj, pred seba kávu. Sedí bez slova, je nervózna. Prečo? Žeby tu naozaj nechcela byť?

„O čom rozmýšľate?“ pýtam sa, no ona sa hrá s čajovým vrecúškom.

„Tento čaj mám najradšej,“ povie a ja si v mysli poznačím, že má najradšej Twinings English Breakfast. Pozorujem, ako do čajníka vnára vrecúško. Je to veľmi komplikované, nie práve elegantné predstavenie. Takmer vzápätí vrecúško vyberie a položí na tanierik. Veľmi sa zabávam, našpúlím pery. Keď mi vraví, že má rada slabý čierny čaj, na okamih mi napadne, že popisuje, aký muž sa jej páči.

Spamätaj sa, Grey. Rozpráva predsa o čaji.

To by na úvod stačilo, je načase venovať náležitú pozornosť môjmu obchodu. „Chodíte s ním?“

Spojí sa jej obočie, nad nosom sa jej vytvorí malé v.

„S kým?“

Dobrá odpoveď.

„No s tým fotografom. S José Rodrigueзом.“

Zasmeje sa. Na môj účet.

Na môj účet!

Teraz neviem, či jej odľahlo, alebo či si myslí, že sa snažím byť vtipný. Jednako, irituje ma to. Neviem ju odhadnúť. Páčim sa jej alebo nie? Vraví, že sú len kamaráti.

Ach, drahá, to si píš, že chce viac než kamarátstvo.

„Prečo ste si mysleli, že s ním chodím?“ pýta sa.

„Podľa toho, ako ste sa naňho usmiali. A on na vás.“ *Nemáš poňatia, však?* Je z teba celý hotový.

„Je mi skoro ako rodina,“ vraví.

Okej, takže žiadostivosť je jednostranná. Napadne mi, či si uvedomuje, že je na zjedenie. Oči jej zabehnú na čučoriedkový koláč. Na sekundu si ju predstavujem na kolenách vedľa mňa, ako ju krmím, omrvinku po omrvinke. Pri pomyslení na to sa bavím a – vzruším. „Dáte si trošku?“ pýtam sa.

Pokrúti hlavou. „Nie, ďakujem.“ Hovorí to váhavo a znovu sa zahľadí na vlastné ruky. Prečo je len taká nesvoja? Žeby kvôli mne?

„A ten chalan, ktorého som včera stretol v obchode? Ani s ním nechodíte?“

„Nie. S Paulom sme len kamaráti. Už som vám to povedala včera.“ Znovu zvráští obočie, akoby nerozumela, a obranne si na hrudi prekriži ruky. Zjavne sa jej nepáči, že sa jej na nich vypytujem. Pamätám si, aká sa mi videla nesvoja, keď si ten chalan včera v obchode ovinul ruku okolo nej, akoby mu patrila. „Prečo sa pýtate?“ dodá.

„Vidí sa mi, že keď ste v spoločnosti mužov, zneistiete.“

Rozšíria sa jej zreničky. Jej oči sú naozaj nádherné, majú farbu oceánu pri Cabu, najbelasejšieho zo všetkých belasých oceánov. Mal by som ju tam vziať.

Čože? To mi ako napadlo?

„Ľakáte ma,“ povie a pozrie nadol, opäť sa hrá s prstami. Na jednej strane sa zdá, že nemá vlastnú vôľu, no na strane druhej sa javí taká... problematická.

„Tak to má byť.“

Presne. Tak to má byť. Neexistuje veľa ľudí, čo majú odvahu povedať mi, že ich ľakám. Je úprimná a ja jej to poviem. Ale keď odvráti zrak, neviem veru, čo si myslí. Frustruje ma to. Páčim sa jej? Alebo len znáša toto stretnutie, aby sa pohli ďalej s Kavanaghovej článkom. Ktorá možnosť je tá správna?

„Ste záhadou, slečna Steelová.“

„Nie je na mne nič záhadné, pán Grey.“

„Myslím, že sa viete dobre kontrolovať.“ Ako ktorákoľvek šikovná podriadená. „Teda, samozrejme, okrem chvíľ, keď sa červenáte, čo je často. Kiežby som vedel, prečo sa červenáte.“ *Tak, a máme to.* To ju iste vyprovokuje k odpovedi. Vložím si do úst kúsok čučoriedkového koláča a čakám na odpoveď.

„Vždy robíte takého osobné komentáre?“

Ale veď to nie je až také osobné! Alebo žeby áno? „Neuvedomil som si, že by ste to mohli takto brať. Vari som vás urazil?“

„Nie.“

„To som rád.“

„Ste však neskutočne priamočiary.“

„Som zvyknutý nikomu sa nepodriaďovať, Anastasia. Nech ide o čokoľvek.“

„O tom nepochybujem,“ zamumle, potom chce vedieť, prečo som jej nenavrhol, aby ma volala krstným menom.

Čože?

Spomeniem si, ako odišla z mojej kancelárie a vstúpila do výťahu – ako znelo moje meno z jej chutných úst. Prekukla ma? Naschvál ma teraz naťahuje? Poviem jej, že nik ma nevolá Christian, okrem rodiny...

Neviem dokonca ani to, či je to moje pravé meno.

To teraz nerieš, Grey.

Zmením tému. Chcem sa dozvedieť niečo o nej.

„Ste jedináčik?“

Mihalnice sa jej niekoľkokrát zachvejú, kým odpovie, že je.

„Povedzte mi o svojich rodičoch.“

Vyvráti oči a ja musím bojovať s nutkaním vyhrešiť ju.

„Mama žije v Georgii s novým manželom, s Bobom. Otčim žije v Montesane.“

Jasné, všetko toto už viem z informácií, ktoré mi poslal Welch. Je však dôležité počuť to od nej. Keď spomenie otčima, ústa jej zmäknú v nežnom úsmeve.

„A váš otec?“ pýtam sa.

„Otec mi zomrel, keď som bola bábätko.“

Na sekundu sa vrátim k vlastným nočným morám, dívam sa na vyčerpané telo na špinavej podlahe. „To je mi ľúto,“ zamumlem.

„Nepamätám si ho,“ vraví. Vráti ma tým do prítomnosti. Má jasnú a čistú tvár a ja viem, že Raymond Steele je tomuto dievčaťu dobrým otcom. Vzťah jej matky k nej, na druhej strane... No, to ešte uvidíme.

„Vaša matka sa znovu vydala?“

Trpkó sa zasmieje. „Dalo by sa to tak povedať.“ Viac však nepovie. Je jednou z mála žien, čo som stretol, ktoré vedia sedieť bez slova. Čo je výborné, lež nie práve v tomto momente.

„Veľa toho o sebe nepreznadáte, však?“

„To ani vy,“ odrazí útok.

Ach, slečna Steelová. Hra sa práve začína.

A s obrovskou radosťou a so sebavedomým úsmevom jej pripomeniem, že ja som jej už interview poskytol. „Spomínam si na zopár skutočne odvážnych otázok.“

Áno. Spýtala si sa ma, či som gay.

Moje vyjadrenie padne na úrodnú pôdu, slečna Steelová je v rozpakoch. Začne rapotať o sebe, mnohé z toho, čo povie, dáva zmysel. Jej matka je nevyliciteľná romantička. Povedal by som, že ak je niekto už vo štvrtom manželstve, uprednostňuje nádej pred skúsenosťou. Je Anastasia ako jej matka? Neviem sa primäť k tomu, aby som sa jej na to spýtal. Ak vraví, že je, potom nemám nádej. Lenže nechcem, aby sa tento rozhovor skončil. Cítim sa s ňou veľmi dobre.

Spýtam sa jej na otčima a ona potvrdí moje domnienky. Je mi jasné, že ho má rada. Keď o ňom rozpráva, rozjasní sa jej tvár. Hovorí o jeho práci (je stolárom), o jeho koníčkoch (má rád európsky soccer a rybačku). Keď sa jej mama vydala po tretíkrát, Anastasia sa rozhodla bývať s otčimom.

Zaujímavé.

Narovná sa. „Porozprávajte mi o vašich rodičoch,“ požiada ma, snaží sa odviesť pozornosť od jej rodiny. Ja o svojej rodine rozprávam nerád, takže jej poviem len to najnutnejšie.

„Otec je právnikom, mama detskou lekárkou. Žijú v Seattli.“

„Čo robia vaši súrodenci?“

Naozaj sa chce zhovárať o tomto? Bez dlhých rečí jej poviem, že Elliot robí v stavebníctve a Mia je na kulinárskej škole v Paríži.

Počúva ma veľmi sústredene. „Všetci vravia, že Paríž je nádherný,“ povie a na tvári sa jej zjaví snivý výraz.

„Je nádherný. Boli ste tam?“

„Nikdy som neopustila Štáty, teda aspoň pokiaľ ide o pevninu.“ Intonácia jej hlasu sa mení, presiakne ho ľútosť. Mohol by som ju tam vziať.

„Chceli by ste tam ísť?“

Najskôr Cabo, teraz Paríž? Spamätaj sa, Grey.

„Do Paríža? Pravdaže. V prvom rade by som však chcela navštíviť Anglicko.“

Tvár sa jej od vzrušenia rozjasní. Slečna Steelová chce teda cestovať. Prečo práve Anglicko? Spýtam sa jej na to.

„Je to domov Shakespeara, Austenovej, sestier Brontëových, Thomasa

Hardyho. Chcem vidieť miesta, čo inšpirovali týchto ľudí napísať také úžasné knihy.“ Je mi jasné, že toto je jej prvá láska.

Knihy.

Povedala to už včera u Claytonovcov. To znamená, že súťažím s Darcym, Rochesterom a Angelom Clareom, nenapraviteľnými romantickými hrdinami. Tu je teda dôkaz, aký som potreboval. Je nevyliciteľnou romantičkou. Presne ako jej matka. Nebude z toho asi nič. A aby tomu ešte pridala, pozrie na hodinky. Moje plány sú v nenávratne.

Mám po obchode.

„Mala by som už ísť. Musím sa učiť,“ povie.

Ponúknem jej, že ju odprevadím k priateľkinmu autu. Aby som mal na to dôvod, musím sa vrátiť do hotela.

Ale prečo by som vlastne mal?

„Ďakujem za čaj, pán Grey,“ povie.

„Nemáte za čo, Anastasia. Bolo mi potešením.“ Ako to vyslovím, uvedomím si, že posledných dvadsať minút bolo veľmi... príjemných. Usmejem sa na ňu najosnivejšie, ako viem. Nepochybne ju tým odzbrojím. Potom jej ponúknem ruku. „Podťe,“ poviem. Moju ruku prijíma. Ako kráčajme späť do Heathmana, som unesený z jej dlane – je taká hebká, taká príjemná.

Možno by to mohlo fungovať.

„Vždy nosíte džínsy?“ pýtam sa.

„Väčšinou áno,“ povie. Predsa len – je dosť nepravdepodobné, že z tohto niečo bude: nevyliciteľná romantička, ktorá nosí len džínsy... Ja mám na ženách rád sukne. Aby boli prístupné.

„Chodíte s niekým?“ spýta sa ako blesk z jasného neba. To je ďalší čierny bod. Som z hry von – zdá sa taká neskúsená... Chce romancu. Ja jej ju však ponúknuť neviem.

„Nie, Anastasia. Ja nerandím.“

Zvráští obočie, zvrtnie sa a vkročí na cestu.

„Dopekla, Ana!!!“ skríknem, schmatnem ju a pritiahnem k sebe, takže nevkróčí rovno do dráhy idiotskému cyklistovi, čo sa rúti po nesprávnej strane. Zrazu sa mi ocitá v náručí, stíska mi svaly, uprene na mňa hľadí. V očiach má strach a ja si prvý raz vôbec všimnem tmavší modrý kruh, čo jej lemuje dúhovky. Sú prenádherne, zblízka ešte úžasnejšie ako

z diaľky. Rozšíria sa jej zreničky a ja viem, že by som sa v jej pohľade mohol utopiť a nikdy sa nevrátiť. Zhlboka sa nadýchne.

„Si v poriadku?“ Vlastný hlas mi znie cudzo a vzdialene. Uvedomím si, že sa ma dotýka, no následky sú mi fuk. Pohladkám ju po líci. Má jemnú, hladkú pleť. Keď si obtriem palce o jej spodnú peru, zastaví sa mi dych. Jej telo sa tlačí k môjmu, cítim jej prsia, jej teplo. Veľmi ma to vzruší. Sviežo, zdravo vonia. Pripomenie mi to sad starého otca. Privriem oči, nadýchnem sa a jej vôňu venujem spomienke. Keď oči znovu otvorím, stále sa na mňa uprene díva, nalieha, úpenlivo ma prosí; jej oči sa prisali na moje pery.

Dopekla. Chce, aby som ju pobožkal.

A ja to chcem tiež. Len jediný raz. Pery sa jej roztvárajú, sú pripravené, čakajú. Pred chvíľou som pod palcom cítil, že jej ústa to naozaj chcú.

Nie. Nie. Nie. Nerob to, Grey.

Nie je to dievča pre teba.

Chce srdcia a kvety, ale ty také hlúposti nerobíš.

Privriem oči, aby som ju vypudil z mysle, bojujem s pokušením. Keď oči opäť otvorím, rozhodnem sa. „Anastasia,“ šepnem, „mala by si sa odo mňa držať ďalej. Nie som pre teba ten pravý.“

V medzierke obočia sa jej zjaví malé v. Zdá sa, že prestala dýchať.

„Dýchaj, Anastasia, dýchaj!“ Musím ju nechať odísť skôr, než urobím nejakú hlúposť, som však prekvapený vlastnou neochotou. Chcem ju držať v náručí ešte aspoň chvíľku.

„Teraz ťa postavím na nohy a nechám ísť.“ Spravím krok dozadu, ona ma však stále drží. Zvláštne, nepociťujem žiadnu úľavu. Rukami jej sklznem na ramená, aby som sa uistil, že je schopná sama stáť. Jej výraz zastrebie poníženie. Moje odmietnutie ju príšerne zranilo.

Dopekla. *Nechcel som ťa zraniť.*

„Rozumiem,“ vraví. V úsečnom tóne jej hlasu rezonuje sklamanie.

Je oficiálna a odmeraná, z mojej náruče sa však nevymaní. „Ďakujem,“ dodá.

„Za čo?“

„Za záchranu.“

Chcem jej povedať, že ju zachraňujem pred sebou samým... Že je to noblesné gesto. Lenže to pravdepodobne počuť nechce. „Ten idiot bi-

cykloval po nesprávnej strane. Som rád, že som tu bol. Trasiem sa pri pomyslení, čo sa ti mohlo stať.“ Teraz som to ja, kto trepe dve na tri. Jednako, stále nie som schopný pustiť ju. Ponúknem sa, že si spolu v hoteli niekam sadneme. Dobré viem, že je to len taktický manéver, aby som predĺžil čas, čo sme spolu. Napokon ju pustím.

Pokrúti hlavou, chrbát jej stuhne, je ako z ocele, v ochrannom geste objíma sama seba. Potom, o chvíľu, svižne vykročí; musím sa poponáhlať, aby som jej stačil.

Keď sa dostaneme do hotela, obráti sa a ešte raz sa na mňa pozrie, už je vyrovnaná. „Ďakujem za čaj a že si súhlasil s fotografovaním.“ Hľadí na mňa chladne, mne sa vnútri rozhostí ľútosť.

„Anastasia... Ja...“ Neviem, čo mám povedať. Teda okrem toho, že mi je to veľmi ľúto.

„Čo, Christian?“ povie neveriteľne ostro.

No teda. Je rozhnevaná, do každej slabiky môjho mena vlieva toľko pohrdania, koľko sa len dá. To som ešte nevidel. Odchádza. Lenže ja nechcem, aby odišla. „Veľa šťastia na skúškach.“

V očiach sa jej zračí bolesť i rozhorčenie. „Ďakujem,“ opovržlivo zamumle. „Zbohom, pán Grey.“ Obráti sa a vykročí k podzemnej garáži. Pozerám za ňou, ako odchádza, dúfam, že sa na mňa ešte raz pozrie. Nespraví to. Mizne v budove, zanecháva za sebou stopu ľútosti, spomienku na krásne modré oči a vôňu jablkového sadu na jeseň.

Štvrtok 19. mája 2011

Nie! Môj výkrik sa odrazí od stien spálne a zobudí ma z nočnej mory. Zalieva ma pot, cítim pach zvetraného piva, cigariet a chudoby i neutíchajúcu hrôzu z násilných opilcov. Posadím sa, hlavu si položím do dlaní a pokúšam sa upokojiť stále sa zvyšujúci tlkot vlastného srdca aj nepravidelné dýchanie. Takto to ide už štyri noci. Mrknem na hodinky, vidím, že sú tri hodiny ráno.

Zajtra mám dve dôležité stretnutia... Vlastne dnes. Potrebujem teda jasnú hlavu a trochu spánku. *Dočerta, čo by som len dal za to, keby som sa mohol poriadne vyspať.* Okrem toho mám posratú golfovú partiu s Bastillom. Mal by som ju zrušiť; pomyslenie na to, že budem hrať a prehráť, mi len zhorší aj tak pochmúrnú náladu.

Vyštvieram sa z postele, pretmolím sa chodbou do kuchyne. Tam si pustím vodu do pohára a uzriem svoj odraz – som oblečený len v pyžamových nohaviciach – na sklenej stene na druhej strane miestnosti. Znechutene odvrátim zrak.

Odmietol si ju.

Chcela ťa.

A ty si ju odmietol.

Bolo to pre jej vlastné dobro.

Toto musím znášať celé dni. Bez varovania sa predom mnou ako sarkastická výčitka zjaví jej nádherná tvár. Keby bol môj psychoanalytik späť z dovolenky z Anglicka, mohol by som mu zavolať. Jeho premúd-